

Sygn. akt IV KZ 52/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2014 r.

w sprawie z wniosku **M. J.**

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym

wyrokiem Sądu Okręgowego w K.

z dnia 18 października 2013 r., sygn. akt XXIII Ka [...]

zażalenia złożonego przez wnioskodawcę

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 lipca 2014 r., sygn. akt II AKo [...]

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy

UZASADNIENIE

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wniosek o wznowienie postępowania, dla swojej prawnej skuteczności musi być sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego (art. 545 § 2 k.p.k.).

Ustanowiony w sprawie obrońca z urzędu – adw. T. P., nie znalazł podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie skazanego (pisemna opinia k. 82-85).

W tym stanie rzeczy, zgodnie z art. 120 k.p.k., wezwano skazanego do usunięcia braku formalnego jego osobistego wniosku w terminie 7 dni przez

złożenie takiego wniosku sporządzonego i podpisanego przez adwokata, pod rygorem odmowy jego przyjęcia.

Skazany M. J. po otrzymaniu wezwania do uzupełnienia podanego wyżej braku formalnego (k. 87 i k. 98) braku tego w określonym terminie nie uzupełnił. W tej sytuacji zaskarżonym zarządzeniem prawidłowo odmówiono przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania.

Wbrew twierdzeniom z zażalenia określenie „powinien być”, użyte w art. 545 § 2 k.p.k., nie oznacza dowolności strony skarżącej, lecz obowiązek dostosowania się jej do tego warunku skuteczności wniosku. Rzecz w tym że podstawy wznowienia są ograniczone i wyraźnie określone w ustawie (k.p.k.), i samo niezadowolenie strony z rozstrzygnięcia nie stanowi takiej podstawy, dlatego wymaga się, aby to podmiot fachowy przygotowywał wniosek o wznowienie po zbadaniu, czy w ogóle są ku temu prawne przyczyny. Skarżący był pouczone o powyższym wymogu i wskazano mu, po oświadczeniu adw. T. P. - obrońcy z urzędu, o braku podstaw do wznowienia, że musi on teraz - jeśli chce, aby wniosek był formalnie skuteczny i podlegał w ogóle rozpoznawaniu - sam postarać się o dopełnienie powyższego wymogu poprzez obrońcę z wyboru, czego wszak nie uczynił.

W nawiązaniu do argumentu zażalenia powołującego się na treść art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, wskazać należy, że po pierwsze – w myśl art. 176 ust. 1 ustawy zasadniczej postępowanie sądowe jest co do zasady dwuinstancyjne, zaś określone ustawą postępowanie mające na celu wzruszenie prawomocnego orzeczenia ma charakter nadzwyczajny, a wobec tego z natury rzeczy ograniczony. Po wtóre zaś – że omawiany formalny wymóg wniosku o wznowienie postępowania, choć w pewnym sensie utrudnia, to nie zamyka prawa strony do sądu. Ubiegający się o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania może przecież skorzystać z pomocy ustanowionego przez siebie zawodowego pełnomocnika.

Z powyższych względów postanowiono jak na wstępie.

[aw]